

Mandag

SEKS DAGE FØR

Hvis jeg var et hus til salg, ville ejendomsmægleren skrive i boligannoncen, at jeg trængte til en kærlig hånd. Der er furer i mit ansigt, mine hænder er sprukne, og huden under mine fødder er hård og ru. Engang havde jeg tykt, stærkt hår, men nu er det tjavset og gemt væk i en hestehale, som ikke engang kan fylde hullet bag i kasketten ud. Og jeg plejede at få at vide, at læbernes fylde og krumning var mit smukkeste træk. De er i dag to stramme, tørre kanter, som leder derind, hvor den allersidste rest af fugtighed holder til.

Det er en lang rejse hjem. Jeg flyver Delta/KLM fra Newark til Amsterdam og skal derfra videre med SAS til Kastrup. Der var lige tid til kaffe inden afgang fra New York. Sådan har jeg altid rejst. Bare en stor rygsæk, kasket, et par gode solbriller og et papkrus med koffein. Jeg har samme størrelse rygsæk nu, som da jeg for 15 år siden første gang tog af sted. Der er ikke noget af det, jeg har set undervejs, jeg har haft lyst til at samle op og tage med.

Det er mere end to timer siden, kabinepersonalet gennemgik sikkerheden om bord, mens vi taxiede ud til startbanen. Jeg har vænnet mig til at høre efter, selv om jeg kan remserne udenad. Jeg ved, at de, der hører efter, overlever. De fleste unødvendige ofre for flystyrt finder man i bunker oven på hinanden, alle med ryggen til den nærmeste nødudgang. Jeg tager heller aldrig mine

sko af, når jeg flyver. Hvis der er ild og glasskår, og jeg skal træde hen over de andre passagerer for at komme ud, er det rart med tykke såler. Og at man skal huske at tage stiletterne af, inden man springer ud på redningsslisken, det er sgu ikke rigtig relevant for mig. Jeg har aldrig været til høje hæle.

På vej ind i flyet så jeg en høj, rank mand på omkring 40, som gik foran mig i køen. Han havde dyre jeans og ternet skjorte på og holdt en MacBook i et sort etui under armen og gled ubemærket ind i rækken af diskrete forretningsrejsende, men jeg så hans senede hals, muskuløse overarme og opmærksomme blik. Stewardesserne ved indgangen spottede ham også straks. Han havde dårligt nået at sætte sig, før han blev tilbudt et »bedre sæde« med ekstra benplads. Yeah, right, som om et flyselskab interesserer sig for en passager, som allerede har betalt sin billet og booket sin plads. Manden takkede ja og flyttede hen ved siden af nødudgangen, som han venligst indvilgede i at tage ansvar for at åbne i tilfælde af en nødsituation. En ABP'er. Able Bodied Person. Det er længe siden, jeg er blevet set på den måde.

Sæderne ved siden af mit er ledige. To pladser væk sidder en lille mørk pige på ni-ti år. Egentlig er hun blevet placeret sammen med sin mor inde i midten af flyet, men der er ikke særlig mange passagerer med, og hun flytter lidt rundt. Hun spiller på en PSP, og lyden er ikke skruet ned. Den skramlende elektroniske melodi er uudholdelig at høre på og gentages i det uendelige. Jeg prøver at tysse på hende, men hun er helt opslugt af spillet. I stedet rækker jeg en hånd frem. Sikkerhedsbæltet, som jeg har spændt igen, efter jeg var på toilettet, strammer til, da jeg læner mig over mod pigen uden at fange hendes opmærksomhed. Jeg bander og flår bæltet af, lægger mig ind over det tomme sæde og griber fat i hendes arm.

– Så sluk dog for helvede for det lort!

Pigen ser op på mig med enorme hvide øjne i det sorte ansigt. Så begynder hun at græde. Hendes mor kaster sin bog fra sig og

kommer over. Pigen flytter væk fra sædet i nærheden af mig. Det var sådan nogle, jeg engang tog ud i verden for at redde. Små negerbørn. Nu skræmmer jeg livet af dem.

Jeg tænder min mobil, mens jeg drikker kaffe og ryger i en overfyldt kabine i Schiphol. Der er en besked på svareren, og jeg lukker mig inde mellem telefon, kaffe og smøg, mens jeg venter på, at den langsomme stemme skal sige det, jeg har hørt tusind gange før. Endelig dukker Pierres stemme op. Den er silkeblød og poleret som altid. Ligesom hans slips og hans sko.

Han har en assignment til mig, hvis jeg er interesseret. Det er en hasteopgave, han har brug for mig, jeg er hans mest erfarne medarbejder, alt det slibrige ordgejl, jeg har hørt så mange gange før. I begyndelsen troede jeg på ham, når han sagde, at jeg var den eneste, som kunne klare opgaven. At det var et spørgsmål om liv eller død for de stakkels mennesker, som lå under ruinerne i en sammenstyrtet by eller sultede og tørstede i et tørkeramt land. Men den tro har jeg også mistet. Vi skal alle sammen dø. Nogle dør bare lidt før, de havde planlagt, og på en noget mere grusom måde end de fleste andre. Sådan er det.

En nervøst udseende asiat i jakkesæt står og tripper foran mig. Han vil et eller andet, men kan ikke få det sagt. Jeg gør en bevægelse, som skal få ham til enten at tale eller forsvinde. Han ender med at pege på min cigaret med et desperat udtryk i øjnene. Min første tanke er at give ham fingeren. Men jeg besinder mig og finder den krøllede pakke Marlboro frem fra en af lommerne på mine støvede Fjällräven-bukser. Han takker og bukker, da jeg også tænder for ham, men forstår så, at jeg ikke har tænkt mig at smalltalke. Det gælder i øvrigt også resten af den sørgelige forsamling af nikotinhungrende mænd i rygekabinen. Flere af dem glør uhæmmet på mig, selv om jeg må ligne lort. Jeg har ikke sovet ordentligt i månedsvis, mit tøj er beskidt, gnisten i mine øjne er for længst forsvundet. Alligevel vil de knalde mig. Liderlige svin.

– Pierre Lafontaine.

5. korrektur - side 14
solstorm
lindhardt og ringhof
34395 - christensen grafisk

– Det er mig.

– Oh, Lisbeth ... så dejligt at høre fra dig, *ma chérie*. Hvordan har du det?

– Jeg har det.

Han ler belevent.

– Ja, har du ikke altid det, Lisbeth?

Jeg beslutter, at hvis han siger mit navn én gang til inden for tre sætninger, så afbryder jeg forbindelsen.

– Nå, du har vel hørt min besked. Det bliver så Afrikas Horn denne gang. Er du stadig i New York? Jeg kan få dig til Sigonella med en af vores egne maskiner senere i dag, hvis du ikke har noget imod at sidde sammen med melsækkene og brøndudstyret ...

– Pierre ...

– ... det er godt nok kun en kort udstationering. To måneder. Jeg ved jo, at du helst vil gøre arbejdet færdigt selv, men Jack Landy har allerede fået opgaven. Han skulle bare lige hjem og vende først. Noget med en fødsel, tror jeg.

Han ler på den måde, som får mig til at knytte næven instinktivt. Det går ud over pakken med smøger.

– Pierre, hør her ...

– Når du så er færdig med at dele vand og mad ud i verdens røvhul, så kunne du jo komme til Genève og drikke rødvin med mig. Det er ved at være længe siden ...

– PIERRE!

Gennem tobakstågerne i kabinen mærker jeg de fremmedes blikke mod mig og kæmper for at få stemmen under kontrol igen, inden jeg fortsætter.

– Jeg skal ikke til Afrikas Horn. Og jeg skal absolut ikke til Genève og drikke rødvin med dig.

– Jamen, *ma chérie*, hvorfor dog ikke? Det er da lige en opgave efter din smag. Masser af kaos. De dør som fluer dernede. Du plejer da ...

– Jeg skal hjem, Pierre.

– Men ...

– Det er alvor.

Han tier lidt. Jeg kan høre, at han på trods af alle sine fejl og sit polerede ydre har forstået, hvad jeg siger.

– Er du knækket?

Tårerne begynder at vælte ud af mine øjne, og jeg mumler bare et eller andet, mens jeg dumt nikker til telefonen, inden jeg afbryder forbindelsen.

En kødrand af fede danskere står i ankomsthallen og venter på deres kære med små papirflag. Hvor kan de dog have været henne? Hvad kan de have oplevet, som berettiger sådan en velkomst? Skidtet på mit tøj lugter af død, mens de kommer hjem med brun hud og strandvind i håret. Men jeg misunder dem ikke. Hvis jeg ville have byttet, havde jeg gjort det.

Lige foran mig går en ung pige, som har været med i flyveren hele vejen fra Newark og videre fra Amsterdam. Hun ligner en gymnasietøs, som har været på studieophold, og som nu skal modtages af familien, der har taget opstilling med åbne arme tværs over hele udgangsområdet. Moren græder, faren giver et akavet kram, mens to yngre brødre roder med deres mobiltelefoner. Selv bedstemor med gangstativ har de slæbt med, men hun har tabt sit flag og er ved at vælte under forsøget på at samle det op. Jeg skubber til pigen, som er standset midt i det hele med sin tungt lastede bagagevogn, og faren vrisser ad mig. Jeg holder en hånd op, halvt som beklagelse, halvt som afvisning.

Endelig er jeg fri, og jeg når hurtigt op i mit sædvanlige tempo med rygsækken siddende stramt til over ryggen. Folk omkring mig har vintertøj på, og det går op for mig, at det snart er jul i Danmark. Ud over mine gamle vandrestøvler og bukserne har jeg bare en skjoldet langærmet T-shirt og en støvet fleecetrøje på. De må tro, at jeg er skør. Det ser nu ikke koldt ud. Måske har de

andre glemte at kigge ud ad vinduet. Vejrudsigter i Danmark interesserer mig ikke. Så længe vi ligger mellem minus 10 og plus 30 grader, overlever de fleste.

– Er du spejder?

– Undskyld, hvad siger du?

– Jeg spurgte, om du var spejder, dame.

Knægten er højest syv og har stillet sig helt tæt på mig, mens jeg venter i køen ved en DSB-automat.

– Hvorfor spørger du om det?

– Fordi du har sådan noget spejdertøj på.

Han peger på mine bukser og støvler.

– Nej, svarer jeg og finder Visa-kortet frem fra en skjult lomme på indersiden af mit bælte.

– Hvad er du så?

– Fis nu af med dig, hører jeg mig selv sige.

– Hvorfor vil du ikke fortælle mig, hvad du er?

Han har sat hænderne i siden og ser anklagende op på mig.

– Fordi ...

Jeg går i stå. Fordi du er pisseirriterende. Og fordi du ikke skal høre, hvad jeg er. Det er ikke godt for dine små ører.

– Jo, du har ret. Jeg er spejder.

Hans ansigt lyser op.

– Jeg vidste det! Min storebror har også gået til spejder, men så blev han træt af det. Nu går han til kampsport. Er du også træt af at gå til spejder?

Jeg kommer til at smile.

– Ja. Lidt.

Så bliver der ledigt ved automaten, og drengen forsvinder, mens jeg køber mit klippekort.

Jeg tager metroen til Nørreport og går op til Torvehallerne. Det er dyrt og alt for pænt og rent, men giver mig alligevel et lille kick som af at være i en arabisk souk. Jeg køber stenovnsbrød, hum-

mus, oliven og gedeost og finder også en moden mango, tomater på stilk og en flaske rødvin. Så går jeg gennem skumringen over Dronning Louises Bro til min lille lejlighed på Nørrebro.

Der er ingen, der venter på mig derhjemme. Jeg har haft adresse her i 12 år, men har måske tilbragt sammenlagt tre på de 55 kvadratmeter. Havde jeg haft en kat, ville den være sultet ihjel eller løbet bort for længst. Men jeg har ingen kat. Jeg er ikke god til at passe på ting. Til gengæld anskaffer jeg mig aldrig noget.

Sidst jeg stod i mit køkken, var det sensommer med smukke, lange skygger fra karreerne omkring Blågårds Plads. Nu er det bare gråt i gråt derude. Det første vand fra hanen er rødtligt af rust, og det stinker fra køleskabet, da jeg kigger ind. Jeg skubber lågen godt i igen og åbner i stedet vinen.

Jeg bor enkelt. Der er ingen sofa, kun et par madrasser og en masse store puder på gulvet i stuen, som man selv kan placere i forhold til de gamle trækasser, jeg bruger som bord. Nu står der på den ene en stor gammel lysestage, hvorfra stearinen drypper ned på den ru overflade. På kassen nærmest mig har jeg vin i et stort vandglas og en træplade med brød, ost, hummus og oliven. Der er ikke musik på. Jeg har brug for at høre København igen. For at se, om den har forandret sig, mens jeg var væk.

Jeg er god til at spise langsomt. Det er noget, jeg har tvunget mig selv til de seneste mange år. Når man opholder sig mærkelige steder i verden og hele tiden får nye smagsoplevelser, bør man nyde det og smage ordentligt efter. Kroppen har også meget bedre af en langsom tyggeproces. Nu gumler jeg længe og stille på den hårde, salte skorpe fra brødet, og først når jeg har sunket det hele, tager jeg en oliven eller et lille stykke ost. Indimellem drikker jeg store slurke af vinen, som hverken er god eller dårlig. Den er. Og det er fint med mig.

Da alkoholen begynder at virke, forlader en del af de sorte tanker mig. Jeg rejser mig fra puderne for at fylde glasset igen,

men lader det stå på køkkenbordet og går ind i mit soveværelse, hvor fleecetrøjen ligger på sengen, som jeg aldrig fik redt, før jeg tog af sted. Jeg trækker T-shirten af og betragter min krop i spejlet. Det er længe siden. Der var ikke mange spejle tilbage i Haiti. Jeg er kraftigt bygget, ikke som når kvinder bortforklarer deres overvægt, men muskuløst på en lidt maskulin måde. Jeg har naturligt aftegnede biceps og triceps, og under brysterne kan jeg spænde mavemusklerne så hårdt, at en angriber ville brække knoerne.

Jeg går over forbi skabet længst inde i hjørnet bag sengen. Som om jeg bare skal hente en ren T-shirt, åbner jeg det helt uden videre. Men det er ikke en kedelig trøje, mine hænder finder inde i mørket. Der hænger den på sin bøjle, min fine sommerkjole med blomster og tynde stropper. Over for andre brækker jeg mig ved synet af sådan noget. Jeg har aldrig haft den på uden for lejligheden. Men når jeg kommer hjem efter en tur i helvede, har jeg mit lille ritual.

Forsigtigt trækker jeg bøjlen med den blomstrede kjole ud og lægger den på sengen. Den bølger så fint hen over det ujævne underlag. Så spænder jeg bæltet op og trækker de beskidte bukser af sammen med trusserne og strømperne. Jeg lader den tynde kjole glide ned over min krop og glatter og retter, indtil den sidder helt perfekt. Så bøjer jeg mig ned og tager en skotøjsæske frem fra bunden af skabet. Det er det eneste par højhælede sko, jeg ejer. De er åbne med tynde stropper, som skal bindes omkring anklerne. De har heller aldrig været udenfor.

Jeg går rundt i lejligheden og vænner mig til hælene. De seneste måneder har mine fødder dårligt været ude af vandrestøvlerne, og mine tæer er runkne og indeklemte. Jeg fjerner lidt sokkeuld, der har sat sig fast under den ene storetånegl, som har været flækket og ikke er blevet klippet ordentligt. Rødvinsglasset henter jeg igen i køkkenet, drikker halvdelen og hælder op igen, inden jeg går tilbage til stuen. Her lader jeg mig falde ned i pu-

derne, som absorberer min krop og kærtegner mig som en flok af grådige, lystne hænder.

Langsomt vækkes kvinden i mig til live igen. Jeg lader hænderne glide op og ned over kjolen, og jeg vrider mit underliv, indtil jeg ikke kan holde mig tilbage længere. Fingrene finder op under stoffet, ignorerer hårene på ben og kusse, de vil have mig nu, og jeg giver mig hen. Det er tre måneder siden. Derude har jeg intet køn. Det venter på mig herhjemme.